

Korsmeditation på Jørlunde kirkegård

De syv korsord er en sammenstilling af de ord, Jesus siger på korset, if. de forskellige evangelier.

- 1) "Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig."
(Matt 27,46 & Mark 15,34) (SI 22)
- 2) "Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør."
(Luk 23,34)
- 3) "Sandelig siger jeg dig: I dag skal du være med mig i Paradis."
(Luk 23,43)
- 4) "Fader, i dine hænder betror jeg min ånd."
(Luk 23,46)
- 5) "Kvinde, dér er din søn." - "Dér er din mor"
(Joh 19,26 f.)
- 6) "Jeg tørster."
(Joh 19,28) (SI 22,16)
- 7) "Det er fuldbragt."
(Joh 19,30)

På kirkegården hænger de syv korsord. Gå en tur og stands ved hver station. Læs korsordet tre gange. Du kan også medbringe nedenstående korsmeditation. God vandring.

MEDITATIONSVEJLEDNING

"Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør."

Hængende naglet til korset er Jesus først opmærksom på soldater, der var udkommanderet til at henrette ham. Hans første ord er en bøn for dem om Guds tilgivelse.

Korsfæstede plejede i smerte at skribe forbandelser ud over deres bødler, medens de blev naglet til korset. Jesus havde lært sine disciple at bede for dem, der forfølger dem, og nu beder han selv om Guds tilgivelse for dem, der dræber ham.

Vil du bede Gud om at tilgive dem, der forfølger dig, og vil du selv tilgive dem, der skader dig? Er der grænser for, hvad du vil tilgive andre? Er der grænser for,

hvad der kan tilgives dem, der tvunget af diktatorer myrder uskyldige? Skal vi bede for dem om Guds tilgivelse?

"Kvinde, dér er din søn." - "Dér er din mor."

Jesus kredser ikke fortvivlet om sin egen smerte, men uselvsk vender han sin opmærksomhed mod sin mor, der står fortvivlet ved hans kors.

Jesu far Josef var død, og han var sin mors ældste og måske eneste søn. Når han er død, vil hun ikke have nogen til at forsørge hende. I dyb omsorg for hende beder Jesus sin yngste apostel Johannes om at tage sig af hende, som var hun hans egen mor.

Det minder os om, at heller ikke vi er glemt af Gud, når modgang vælter ind over os. Men formår vi som Jesus midt i modgang og lidelser uselvsk at samle vor opmærksomhed om det, andre har brug for, eller lukker vi os om vor egen smerte og vore egne behov?

"Sandelig siger jeg dig: I dag skal du være med mig i Paradis."

Jesus var blevet korsfæstet sammen med to forbrydere. Da den ene i dødsangst beder Jesus om hjælp, lover Jesus ham evigt liv sammen med sig selv hos Gud.

Kan vi sige om nogen, at han er kommet så langt ud, at det er for sent at bede om Guds tilgivelse og blive forsonet med Gud? Er der grænser for Guds tilgivelse?

"Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?"

Jesus udtrykker sin dybeste smerte med disse ord. Den værste smerte er ikke den uudholdelige fysiske lidelse, men følelsen af at være forladt af Gud.

Ordene er begyndelsen på salme 22 fra Det Gamle Testamente, der på forunderlig måde forudsiger dele af Jesu lidelse. Den begynder med oplevelsen af at være svigtet af Gud og slutter med en tillidserklæring til Gud.

Hørt på den baggrund er Jesu ord ikke udtryk for, at han har mistet troen til Gud, han har utvivlsomt dybt i sit hjerte bevaret sin tillid til Gud, men hængende på korset føler han sig helt forladt af Gud.

Måske har du også oplevet, at livets smerte og modgang har skjult Gud for dig, så du følte dig forladt af Gud. Somme tider bliver vi konfronteret med udfordringen at fastholde tilliden til Gud i en lidelsesfyldt og uforståelig situation.

Da kan det være en trøst at huske, at Jesus også har været derude for vores skyld, og nu vil han være hos os og følges med, når lidelse og modgang truer med at slå benene væk under os.

"Jeg tørster."

Korsfæstede led forfærdeligt under udtørring i solen. Vagten rækker Jesus en svamp med kasseret sur vin for at lindre hans tørst. Men Jesu tørst er langt dybere end blot efter væske til kroppen, han oplever Gud fraværende og tørster efter Guds nærhed.

"Gud, du er min Gud, jeg søger dig, min sjæl tørster efter dig, min krop længes efter dig i det tørre, udpinte, vandløse land," står der i salme 63. Ord, som Jesus kendte.

Somme tider kan livet opleves så meningsløst, at vi tørster efter erfaringen af Guds nærhed midt i alt det uforståelige, for det er det eneste, der virkelig kan lindre. Alt andet bliver underordnet sammenlignet med erfaringen af, at vi ikke er glemt af Gud, men stadig er i hans varetægt.

"Det er fuldbragt."

Jesus mærker døden komme. Hans liv her er til ende, og gennem døden skal han vende hjem til Gud. Livet igennem har den onde forsøgt at anfægte hans tro til Gud, men Jesus har bevaret tilliden til Gud og delt den med andre og derigennem besejret den onde. Den mission at blive vores frelser, som Gud havde betroet ham, er fuldbragt, og han kan nu vende hjem til Gud efter fuldført mission.

Gud har skænket os livet og givet os en opgave, som giver vort liv mening. Er du som Jesus villig til at fuldføre den mission, Gud har betroet dig, uden at lade dig holde tilbage af omkostningerne?

"Fader, i dine hænder betror jeg min ånd."

Tillidsfuldt giver Jesus slip på livet her i visheden om, at hans død bliver indgangen til det virkelige liv, livet i Guds umiddelbare nærhed.

Måtte vi, når vor time kommer, med samme tillidsfuldhed kunne give slip og betro os selv i Guds hænder.